

A tajgát éj takarja...
Тайгу накрывает ночь...

A tajgát éj takarja,

fatörzsek közt a tűz köré

homályos félelmeket bocsát.

Ősemberi rettenetét

síppal tompítja a vándor,

ugyanannyira bússal,

mint a Tiltott Övezet

hegyein túl a végső

visszfényeknek a sávja.

Félelmek

kúsznak a folyó felett,

le a csúcsról, át a tajga

barlangján – tompa, mint a

válasz az éji bajsikolyra,

a remény éles hívására,

melyet álom szült...

Hálósákod

a menedék csak, a fejedre

húzva. Az új reggelbe ez

a belépti engedély

a tajgát takaró éjtől

a szigorított ellenőrző ponton.

Az Auszpíja folyónál, 1997. 08. 31.

Szúfi vers ***Суфийское***

L. K.

Összepréselt porból való fal

választ el minket.

Egész életem:

áttörés álmvilágomon, meredekségemen

a te tüzedhez,

áthatolhatatlan sötétségen át

a lélegzetedben rejlő

patak hangjához,

amely életet ad az agyagmadárcáknak

s a meredélyek közt mendegélő

szomjazó remetének.

Úgy állok előtted,

mint egy elsős

– szájtátva,

égnek fordított fejről lehullott sapkával –,

mikor először látja meg a csillagokat.

Egy lépésnyire se eressz el,

ne hagyd, hogy eltévedjek,

ne hagyd, hogy elmenjek melletted,

halálos csomóban fonj kezed s lábad köré,

lélegezz be és fojtsd vissza lélegzeted,

hogyan szétáramoljak a véredben,

Eggyé válva.

1999. 01.

Szamba-ool ***Самба-оол***

...A veréb meg berepült a jurta füstnyílásán,

hogy morzsát csipegessen a tűz mellett.

Maj-ool a vendég felé intve tréfásan megfenyegette elsőszülött fiát:

„Ha rossz leszel, az urusz bedug a nagy zsákjába,

és elvisz a hegyeken túlra”.

De ugyan hogy lehetne ezzel lecsitítani

a pirosarcú, feketefejű gyerekkort

másféléves kíváncsiságában...

... A veréb meg csipegette az ételáldozat morzsáit

a tűz mellett.

Éjjel a vendéggel a földre terített gyékényen feküdtek le,

anyának és az újszülött huginak hagyva

az apatrut, a festett mongol ládát.

Reggel a furcsa hátizsákos orosz elment,

miután búcsúzóul lefényképezte őket,

háttérben a jakokkal: anyát Szambával a térdén,

mellettük a hűgával meg az unokahűgával;

elment a folyón, a Mogen-Burenen, a Sárga erdőn túlra.

... A veréb meg csak csipegette a morzsát a tűz mellett.

Már este a régészek táborában

utolérte az orosz tajtékos lován Szamba nagybátyja, Kanul,

de nem mondott semmit,

csak gyorsan üdvözölte, jó utat kívánt

és földre szegezett szemmel távozott.

Később, mikor visszaért az autó a bánatos

amerikai orvossal,

az „urusz” elsápadva tudta meg,

hogyan a kis Szamba játék közben a jurta mellett

ivott abból a palackból,

amelyikben a bőrkikészítéshez használt folyadék volt:

egy csepp elég belőle, hogy egy birkát ledöntsön a lábáról...

A járási székhelyre vezető, kocsival nehezen járható úton

kis lelke örökre elhagyta a sztyeppét...

Vagy tán széllé változott a Sárga erdőben...

Mikor előhívták a filmet,

Szamba nem volt rajta,

csak egy vakító tüzes csík

húzódott a helyén,

kettévágva a képet ürességre és színesre...

A veréb meg, akárcsak annak előtte,

a füstnyíláson át berepül a jurtába és csipegeti a morzsát

a fiókáival együtt...

1999. 07. 19.

Melengetem...
Согрею в кармане...

Melengetem régi kulcsod zsebemben

és a tenyeremen fehérlik

lenyomata

amivel kinyitható

egy kicsiny ajtócska

a kétdimenziós térbe

melynek zord igazságai

a lélegzetemmel együtt

zúzmaragyöngyként telepszene

a hóbuckából kiálló

fekete ürmre...

Melengetem

hogy a negyedekre fölrohanván

átcseréljem

az apai sildes szőrmesapkát

a comandante fekete svájcijára

és élvezettel rágjam

amit augusztusban lefagyasztottál a

meggyet

egy pokrócba vackolódva...

2012. 01. 28.

Vándor Anna fordításai

Jan Kuntur versei magyarul a [Napkút Kiadó](#) nál jelentek meg nemrég